

KAÇIŞ

Hülya ile Bayram üniversitede tanışmış aralarında samimi, seviyeli bir arkadaşlık başlamıştı. Okul bitince hemen evlendiler. Aynı kültürden gelip birçok konuda hem fikirdiler. Yıllarca çalışmış, didinmiş çalıştıkları iş yerinde iyi bir konuma gelmişlerdi. Uzun uğraşmalar ve tedaviler hiçbir netice vermemiş bir türlü evlat sahibi olamamışlardı. Neredeyse hergün aynı hayatı ,monotonluğu yaşıyorlardı. Sabah kahvaltı, işe git,gel,televizyon izle,kitap oku yat.Birbirini takip eden aynı günden ve aynı yıllar böyle geçti. Kırk yedi yaşlarındaydılar. Hülya artık bu monotonluktan sıkılmış başka yerlere başka diyarlara göçmek istiyor, İstanbul'un bu keşmekeşliğinden uzak sabahları horoz ve kuş sesleri ile uyanıp, bahçeden topladığı sebze ve meyvelerle kahvaltı yapıp kahvaltıdan sonra uzun uzun dinleneceği ,saat hesabı yapmayacağı bir hayat istiyor, bunu bir türlü Bayram'a söyleyemiyordu. Günlerce düşündü,taşındı,plan yaptı.Fakat bir gün önce yaptığı plan ertesi güne uymuyordu ve bunu Bayram'a bir türlü söyleyemiyordu.Bayram ise karısının bu düşünceli,sessiz halinden endişe duyuyor, hazır hissettiğinde kendisinin anlatacağına inanıyordu.Günlerce bekledi Hülya'dan birşeyler söylemesini ve dayanamayıp sordu.

-Günlerdir düşünceli bir hal içindesin senin için endişeliyim neyin var?

-"Gitmek istiyorum" dedi,Hülya

Bayram gözlerini fal taşı gibi açmış şaşırmış, afallamış bir şekilde sordu.

-Nereye?

Kendisinden ayrılacağını düşündü bir an kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.ŞGözüne kıyamadığı aynı yastığa baş koyduğu tek aşkı neden gidiyordu.Hülya:

-İstanbul'dan ayrılmak,farklı bir yere kendimi dinlendireceğim,huzur bulmak istediğim bir yere. Ama seninle.Bizi buraya bağlayan bir şey yok hatta bizi burada yoran çok şey var.Binip arabamıza çıkıp İstanbul'dan en beğendimiz yere .İşten ayrılalım yıllardır biriktirdiğimiz paramız bize yeter , dedi.

Bayram önce sevindi çünkü aklına ilk gelen şey değildi Hülya 'nın isteği.Sonra biraz birlikte düşünelim dedi.Bayram planlayalım.Bir hafta, daha önceden hiç konuşmadıkları kadar uzun uzun geç vakitlere kadar konuştular.İşten ayrılıp,arabalarını değiştirdiler,evlerini sattılar öyle gideceklerdi ki bir daha buraya dönmeyeceklerdi. Valizleri ve yolda onları idare edecek eşyaları yerleştirdikten sonra sabah erkenden çıktılar yola. Giderken her ilde konaklıyor, oradaki insanlarla sohbet ediyor, tekrar yolculuklarına devam ediyorlardı.Adana'ya kadar geldiler "eyyam-ı Buhur" denilen sıcaklığa geldikleri için hemen Hatay'a oradan Kahramanmaraş'a geçtiler.Çok yorgundular ve Maraş'ta en az üç gün dinlenme molası vermeye karar verdiler. Hava akşamları biraz daha serinliyordu.Maraş'ın altını üstüne getirdiler sıcak samimi insanlarla konuştuklarında çok güzel yaylalarının ve köylerinin olduğunu öğrendiler.Bayram artık sürekli yolcuk ve başka yerlerde kalmış sıkılmıştı. Maraş'ta konuştukları insanlar öve öve bitiremiyordu fakat İstanbul'dan çıktıklarından beri nereye gitseler herkes kendi memleketini övüyordu.

Gittikleri her yerde kalmış gezmiş ama Hülya'' burası değil ''diye tekrar yolculuğa çıkıyorlardı .Arabaya doğru ilerlediler. Hülya'da bir heyecan Bayram'da ise bir gerginlik vardı. Arabada müzik dinlemek istemediler fakat bunu dile getirmedi bile.Öyle yavaş yavaş ilerlerken etrafa bakınırken bir tabelada Yeşilova yazıyordu.Yemyeşil ağaçların arasından geçerken Hülya birden bağırdı.

-Dur, hemen hemen,gördün mü diye sordu Bayram'a .

-Evet neydi o?

-Bembeyaz bir tavşan galiba.Durdular bakmak istediler ileri ağaçların arasından hızla kaçışını gördüler.Birden ikisininde gözleri parlamaya başladı.Tam arabaya binecekleri sırada bir ses duydu Hülya. Uzaklardan gelen tatlı, temiz bir ses.Bayram'a birden ''dinle'' dedi.

-Duyuyormusun?

Bayram: –Hayır bir şey duymuyorum ,dedi.

Hülya sesin yönüne doğru yavaşça ilerledi ardından Bayram, ilerlediler. Evet bir kız çocuğu oturduğu yerden huzur içinde bir türkü söylüyordu .Hülya ile Bayram'ı görünce birden hızla uzaklaştı oradan.Yeşilova köyüne girdiler adı gibi yeşil küçük çok hoş bir köydü burası.Nereye gidecekler kime soracaklar bilemediler önce daha sonra muhtarı sorup soruşturup buldular .Burada bir gece kalmak istediler.Muhtar köyde bilge Mehmet Dede'ye götürdü onları. Bilge Mehmet Dede herkes tarafından sevilen,sayılan, danışılan çok nezih bir dedeydi .Çok güzel karşıladı onları. Hatta onlara bir gün değil istedikleri kadar kalmalarını ,bundan memnuniyet duyacağını söyledi.Muhtar ,Mehmet Dede ve misafirleriyle vedalaşıp aralarından ayrıldı.Konuşup sohbet ettiler birkaç saat sonra bir kız çocuğu geldi yanlarına kendilerinden kaçan türkü söyleyen küçük kızdı.

-Hoş geldiniz,dedi ve çıktı odadan yanlarında durmadı, konuşmadı.Bir müddet sonra bir tepsi üzerinde yaptığı yemekleri sofraya bezinin üstüne koydu ve çıktı.Hülya şaşırdı.

-Torununuz galiba, o neden bizimle yemiyor dedi.Mehmet Dede başladı anlatmaya.

-Bak kızım ben ve eşim çok mutlu bir evlilik yaptık.Nasip kısmet bir evladımız olmadı.Yıllar önce eşimi kaybettim,yalnız kaldım.Uzun yıllar yalnız yaşadım.Etraftan çok dediler evlen-evlen diye ,ama ben eşimi çok seviyordum ve başka biriyle evlenmek istemedim.Sonraları anladılar evlenmeyeceğimi ve kimse lafını etmez oldu.Kendi işimi kendim yaptım.Sonraki yıllarda Münire (torunum sayılır) anne babasını bir yangında kaybetti.Burada elimizde büyümüştü.Yakın akrabaları fakir-fukara sahip çıkan olmadı.Yurda vereceklerdi.Ben istedim bakarım dedim yeter ki köyde bizimle kalsın dedim.Ben zaten yaşlı başlı adamım,okuluda yakın gidip geliyor ,çokta başarılı.Münire tepsiyi ve sofraya bezini alıp mutfığa gitti.Hiç konuşmadı.Misafirlerin yataklarını yaptığını söyledi.

-Allah rahatlık versin, dedi ve odasına çekildi.

Günlerdir otel odalarından sonra sıcacık bir evde çok rahat uyudular.Sabah erken kalktı Hülya ama nasıl kalkış tüm vücudu dinlenmiş,huzurlu,mutlu bir şekilde.Dışarı çıktı. Baktı ki Münire bahçede domates,salatalık,yeşil sebzeler topluyordu.Yanına gitti bir domates kopardı ve kokusunu içine çekti.

-Ne güzel kokuyor, dedi.

Münir e:

- Őimdi yumurta alacağım kümese gelsene, dedi. K mese gidip altı tane yumurta aldılar.Bahçedeki masaya mükellef bir kahvaltı masası hazırladılar.

-Hayatımda yaptığım en güzel kahvaltı ,dedi Bayram gülümseyerek ,kahvelerini içip uzun uzun yürüyüŐler yaptılar ,Münir e eŐliđinde. Mehmet Dede ise dizlerinin ağrısından çok y r yemeyeceği için onlara katılmadı.Bir hafta boyunca Yeşilova köyünde ve yaylalarda gezerek geçirdiler günlerini. Hülya Bayram ‘‘burası ‘‘dedi.YaŐamak,yaŐlanmak,ölmek istediğim yer burası ,dedi.Bayram gülümseyerek ben ikinci gün karar vermiŐtim ama senin fikrinin ne olduğunu merak edip bekledim dedi. kisinin de gözlerinin içi gülerek aynı anda ‘‘evet burası’’ dediler. Burada yaŐamak hayatlarını burada devam ettirmek istediler.Hemen Mehmet Dede’ye söylediler.Mehmet Dede sevincinden ne yapacağını bilemedi ve hemen muhtarın yanına gittiler satılık bir ev olup olmadığını sordular.Ama köyde öyle evini satacak kimse yoktu.Köyün çok az gerisinde bir bahçe aldılar ve oraya küçük bir ev yaptırdılar.Bah elerinede bir kamelya. inde meyve ağaçları olan evlerine bir de bostan yaptılar ve sebzelerini yetiŐtirmeye baŐladılar.

Üç yıl geçti aradan ama onlar için üç gün gibi geldi. Münire, Mehmet Dede akrabaları ; diğer köylüler ise komŐuları olmuŐtu.

Bir sabah Münire korku ile koŐa koŐa geldi ve dedesine bir Şey olduğunu söyledi. Bir solukta gittiler eve. Mehmet Dede yatağında yattığı gözlerini kıpırdatmadan yukarı bakıyordu. Hemen Münire’yi dışarı çıkardı Hülya ,Bayram ise nabzını kontrol ettikten sonra acı gerçeği söyledi. Münire’yi sakinleŐtirmek çok zor oldu. Bir hafta Mehmet Dede’nin evinde taziyeler kabul edildi.Bayram ile Hülya belki de yıllardır özlemini çektiği evlada kavuŐacaklardı. Aralarında konuşup Münire’yi yanlarına almaya karar verdiler. Münire hemen kabul etti onlarla birlikte yaŐamayı. Kendi beğendi mobilyalarla bir oda yaptılar Münire’ye. Dersleriyle yakından ilgilendiler. Birlikte bahçede koŐuŐturmalar,kamelya sohbetleri, Maraş’a gittiklerinde yaptıkları alıŐveriŐler. Hülya ile Bayram’ın kızı olmuŐtu artık. Mutluluktan ayakları yere basmıyordu ikisinin de. Liseyi Maraş’ın en iyi lisesine gitti Münire uzaktı ama kızlarına kıyamıyor her sabah arabayla götürüyor akşamları alıyorlardı. Münire’nin hayatı öyle deđiŐti ki iyi bir aile iyi bir eğitimle çok başarılı oldu.Düğüne hazırlanırken Hülya, Münire’nin yanına gidip ağladığında Münire:

-Ağlama anneciğim, ben çok mutluyum ,dediğinde H lyanın hıçkırıkları durmuyordu. Sadece  ok Ő   r,  ok Ő   r dedi. En içten duygularıyla ,kızımmm,dedi.Bayram ile birlikte Münire’yi damada teslim ederken ikisinde mutluluktan gözleri dolmuŐtu.